Nr. 6

11 februari 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

Cape Canaveral

De verovering van het luchtruim

Drie, twee, een, nul! Een felle uitschietende vlam, een aanzwellend gehuil dat overgaat in een afgrijselijk gebrul. Stoomwolken hullen een enorme raket in witte damp. Langzaam verheft het gevaarte zich, verdwijnt sneller en sneller in de hoogte. Het donderend geluid van de motor doet de vogels bij Cape Canaveral verschrikt wegvliegen. Wat is dat voor een rare vogel? Wat een geluid! En waarom heeft hij geen vleugels?

De vogels kunnen het al lang niet meer volgen. Eerst was het luchtruim helemaal voor hen alleen. Maar metalen vogels razen nu door het luchtruim zonder met hun vleugels te klapperen. Hun stemmen maken veel lawaai en ze komen nooit even aanwippen om op een boomtak een praatje te maken. Op de grond staan ze met tientallen bij elkaar, waar ze eten krijgen uit grote wagens. En nu deze lawaaimakers weer! Een vogel heeft tegenwoordig geen rustig plekje meer.

Kijk, daar komt een nieuwe rare vogel. Een grote vrachtwagen brengt op een enorme aanhangwagen een Atlasraket naar het rakettenproefstation Cape Canaveral. Waar komt bij vandaan en waar is hij geboren? Hij is gemaakt in een grote fabriek van Convair uit een dertigtal ronde metalen kokers van een millimeter dik speciaal staal.

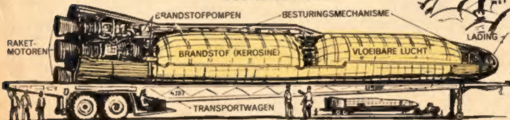
Deze metalen ringen worden aan elkaar gelast en vormen het lichaam van de Atlasraket. Zo ontstaat een achttien meter lange brandstoftank die uit twee gedeelten bestaat, een voor kerosine (een soort petroleum), de andere voor vloeibare zuurstof. Onder de tank komen de brandstofpompen die de honderd ton brandstof in enkele minuten door de drie motoren jagen. Aan de zijkant van de raket bevindt zich de besturingsinrichting. Boven op de tank komt de lading, die uit verschillende dingen kan bestaan. De Atlas wordt vaak gebruikt voor wetenschappelijke proeven en ruimteonderzoek, omdat het een der betrouwbaarste raketten is die thans beschikbaar zijn. Eind 1961 zal een Atlasraket de eerste (?) mens in een ruimtevaartuig in een baan om de aarde brengen.

Op de afvuurbasis wordt de raket overeind getakeld. Een controletoren wordt eromheen gezet. In deze dertig meter hoge stellingen, voorzien van liften, worden de duizenden onderdelen van de raket gecontroleerd. Als alles in orde is, worden de brandstoftanks gevuld. De controletoren wordt nu achteruit gereden. In een grote ondergrondse bunker, beschermd door meters dik staal en beton, bekijken de technici de raket die eenzaam op zijn voetstuk staat te dampen.

Het gaat niet altijd goed bij de start. Sommige raketten krijgen motorstoring of raken in brand. Andere raken uit de koers. Om ze hoger en verder te brengen worden ook wel drie of vier raketten op elkaar gebouwd, de zogenaamde drie- en viertrapsraketten. Bij de start zorgt de eerste dan voor de aanvangssnelheid van een paar duizend kilometer per uur. Als de brandstof is opgebrand, valt de eerste trap af; de overige drie razen door, steeds sneller en hoger. Een voor een vallen ze af, totdat de lading in de neus overblijft. Dat kan bijvoorbeeld een kunstmaan zijn, die in een baan om de aarde gaat draaien. Is de raket recht omhoog geschoten voor het maken van foto's, dan daalt later de neus met zijn kostbare gegevens aan een parachute naar beneden.

Zie verder op bladzijde 25

DOORSNEDE RAKET

MUG en MIK
DE SPORTHELDEN
OOOO! 'T SPIJT ME..
WAAROM KUN JE ME NIET RUSTIG LATEN LEZEN?! GA BOVEN MAAR OEFENEN.
GOED, IK GA AL.
GELUKKIG, EINDELIJK HEB IK EEN BEETJE RUST.
EENS KIJKEN OF HIJ NU NIET TE ZWAAR IS...
EEN, TWEE... HUP!
OEI! HELP!!!
JE ZEI TOCH DAT IK NAAR BOVEN MOEST...

De razende raket

door Bas Bouwman

Hij zat dus aardig goed, voorlopig,
toch vroeg hij min of meer wanhopig:
Hoe kom ik ongedeerd en vlug
weer op het ruimteschip terug? . . .
Een vraag die men ook daar reeds stelde
sinds Pietje Pen het feit vermeldde
dat er van Sijmen buitenboord
geen taal of teken werd gehoord . . .

Men overwoog de moog'lijkheden;
misschien was Snor wel uitgegleden
en al verdronken voor hij 't wist,
maar Marsiaan zei zeer beslist:
„Op Venuswater kun je drijven,
tenminste als je kalm kunt blijven,
hoewel men dat van Snorreman
maar nauwelijks verwachten kan!"

De vloedstroom was nu allerwegen
tot boven 't blaad'rendak gestegen,
zodat er nergens meer een tak
of boomkruin boven water stak
en men de moed wel op kon geven
dat d'arme Sijmen nog in leven,
als aangespoelde drenkeling,
wel ergens in de bomen hing . . .

„Het enige dat nog te doen is
en een bewijs van goed fatsoen is,"
zei Pilbrom tot de Marsiaan,
„is dat we weer de lucht in gaan
om hier en daar wat rond te speuren;
mijns inziens kon 't nog best gebeuren
dat Sijmen op een boomstam drijft
of zwemmend boven water blijft!"

„Dat is," zei Marsman, „afgesproken!"
Er werd onmidd'lijk opgebroken
en reeds direct na het vertrek
kwam 't toestel in het wolkendek
dat, toen men koers naar open zee nam,
weer als een stortvloed naar beneê kwam,
zo bar, dat men het ergste duchtte
en overijld naar elders vluchtte!

Nadat men zo de bui ontweek
en 't watervlak wat kalmer leek,
riep Piet: „Wel alle Marsianen!
Daar zwemmen zeven zwarte zwanen!"
Maar Paultje Pot, de tekenaar,
zei: „Je vergist je! Reken maar
dat je de knaapjes die daar drijven
maar beter uit de weg kunt blijven!"

Dat dit niet overdreven was,
bemerkte Pietje Pen alras,
toen met een snelle duikbeweging
het ruimtevaartuig naar beneê ging
en op zo'n twintig meter hoog
recht boven Piet z'n „zwaantjes" vloog
en bleek dat dit geweldenaren
van ongekende grootte waren! . . .

De schotel trok heel langzaam op
toen een der dieren met z'n kop
zo fel het ruimtevoertuig raakte
dat dit in al z'n voegen kraakte

en Pietje Penman tot zijn schrik
het langnekbeest een ogenblik
te zien kreeg, toen het als een duikboot
rechtstandig boven 't water uitschoot!

Een beest van minstens veertig ton,
dat tot zo'n hoogte springen kon,
was wel een ongekend mirakel,
maar groter werd nog het spektakel
toen heel de kudde onverwacht
met onberekenbare kracht
uit woedend opgeheven snuiten
de schotel trachtte stuk te spuiten!

Voor deze woeste brandweerploeg
was 't ruimteschip niet sterk genoeg,
dus mocht men het niet langer wagen
de langnekbeesten uit te dagen,
doch ditmaal had men geen geluk;
er was iets in de schotel stuk,
zodat men, toen men snel wou stijgen,
het toestel niet omhoog kon krijgen!

SOLAK DE WOLFSHOND

HET BRIEFJE VORMDE HET BEWIJS, DAT PIERRE JAREN GELEDEN LID VAN EEN MISDADIGERSBENDE WAS GEWEEST. EENS WAREN ER JONGE HONDJES GESTOLEN, DIE PIERRE ZOU AFRICHTEN OM IN DE HALSBAND BOODSCHAPPEN OVER TE BRENGEN VOOR DE BENDE. SOLAK WAS EEN VAN DIE HONDEN. HIJ WAS LATER ONTSNAPT EN DROEG SINDSDIEN IN ZIJN HALSBAND HET BEWIJS MEE, DAT PIERRE LACOSTE EEN ONBETROUWBAAR LID VAN DE GEMEENSCHAP WAS.

Merkwaardige ongelukken

In het jaar 1909 stelde generaal Pablo Castillo zich aan het hoofd van een opstandige beweging in Nicaragua, een der woelige staten van Midden-Amerika. Toen hij op zekere avond in zijn tent zat en zich te midden van zijn troepen, midden in een onbegaanbare woestijn, in volkomen veiligheid waande, kwam een meteoorsteen uit de lucht gevallen, sloeg door het dak van de tent en doodde de generaal. Aan de opstand kwam daardoor plotseling een einde.

De kans door een meteoor getroffen te worden is natuurlijk zeer gering. Groter is het aantal personen, dat door de bliksem getroffen wordt. De vreemdste ervaringen op dit gebied heeft ongetwijfeld de heer César Bertram uit Lyon, die niet minder dan vijfmaal in zijn leven het slachtoffer van onweer is geweest en die zich desondanks nog steeds in de best denkbare gezondheid verheugt.

De Mexicaanse piloot Calles overkwam in 1933 iets, dat niet minder onaangenaam was. Toen hij zich in zijn machine op drieduizend meter hoogte bevond, werd hij eensklaps door een ratelslang in zijn been gebeten. Gelukkig bezat hij zoveel tegenwoordigheid van geest, dat hij onmiddellijk op het dichtstbijzijnde ziekenhuis aanstuurde, waar hem nog tijdig medische hulp kon worden verleend. De griezelige passagier was blijkbaar bij een nachtelijke landing naar binnen geslopen om zich bij de motor te verwarmen.

Ook de Zwitserse luitenant-vlieger Wilhelm Meyer zou het leven eraf gebracht hebben, als hij niet twee keer achteréén door een ongeluk was getroffen. Tijdens een vlucht in 1934 boven de Alpen verloor hij door een mankement aan zijn motor de macht over zijn machine. Hij slaagde erin zich met behulp van een valscherm in veiligheid te stellen en behouden in het dal te landen. Inmiddels raasde echter het vliegtuig verder en vloog een paar honderd meter boven het hoofd van de luitenant tegen een bergwand, waardoor een lawine loskwam, waaronder de arme officier bedolven werd.

Op een mooie zomerdag in 1927 reed een auto rustig door de hoofdstraat van een klein stadje in de Amerikaanse staat Massachusetts, een dun straaltje benzine achter zich latend, dat uit het lekke reservoir sijpelde. Een jongeman die uit tegengestelde richting kwam en een sigaret rookte, wierp achteloos het peukje weg. Helaas kwam het juist in het benzinestraaltje terecht en zette dat in brand. Het duurde slechts een ogenblik, eer de dansende vlammetjes de auto bereikten en de benzinetank deden ontploffen. Het lukte de chauffeur bijtijds te ontkomen, maar van de auto bleef niet meer over dan een hoopje puin.

Een der zonderlingste ongelukken die ooit hebben plaatsgevonden, gebeurde in 1930 in een badkuip. Een inwoner van Pittsburgh in de Amerikaanse staat Pennsylvanië, die een bad wilde nemen, kwam met de aanvoerbuis van het water in aanraking, die met een elektrisch strijkijzer in contact was geraakt. De man kreeg zó'n geweldige schok, dat hij in een wijde boog door het raam vloog en ernstig gewond op straat terechtkwam.

Maar het record van pech staat op naam van James Murray uit New York. Deze heer vond in 1928 een hoefijzer. Verheugd nam hij het mee naar huis, in de dwaze veronderstelling dat het hem geluk zou brengen. Hij hing het boven de deur van zijn slaapkamer. Doch toen hij de volgende ochtend de deur opende, viel het hoefijzer op zijn hoofd en bezorgde hem een zware hersenschudding.

Olivier en de roverhoofdman

KORTE INHOUD: Olivier Crow, leerlingtamboer, is aan boord van de Zeeleeuw, die Engelse troepen naar Italië brengt. Op de kade heeft hij reeds moeilijkheden gehad met vaandrig Boscowen. Hij dient bij dezelfde compagnie als zijn oom, sergeant Trott, wiens dochtertje Pollie ook meereist. Twee heren, Alan en George, hebben hem gevraagd een geheim document mee te nemen voor Zucconi op Sicilië, die in Engelse dienst is. Hij mag er met niemand over spreken; omdat hij weigert iets te zeggen aan vaandrig Boscowen, wordt hij in arrest gesteld.

Duidelijk herkende Olivier in het geroffel van de militaire trommen de order aan de soldaten om zich naar hun kwartieren te begeven. Met gejuich werd aan dek het moment van de afvaart begroet.

Olivier voelde het dek onder zijn voeten al spoedig met langzame bewegingen op en neer gaan. De reis was begonnen!

Geruime tijd bleef Olivier luisteren naar de volkomen nieuwe geluiden die tot hem doordrongen. In de opwinding van het ogenblik vergat hij zijn eigen moeilijkheden. Daarna deed hij zijn schoenen en zijn beenkappen uit, legde zijn koppelriem af en vouwde vervolgens zijn uniform netjes op.

Nadat hij zijn hele uitrusting keurig op een stapeltje in een van de hoeken had gelegd, klom hij voorzichtig in de hangmat. Hij trok de tweede deken over zich heen en legde zijn handen onder zijn hoofd.

Weldra buitelden zijn gedachten op alle mogelijke manieren over en door elkaar heen. Hij hield zich beurtelings bezig met Pollie, met vaandrig Boscowen, met zijn oom, de dreiging van het komende verhoor, zijn moeder en de vrienden die hij in zijn woonplaats had achtergelaten, de schoonheid van het schip en de spannende weken die hij voor de boeg had.

En dan weer dacht hij aan de beide heren uit de herberg met de zeemeermin, aan de brief en aan Zucconi. Totdat hij tenslotte, overmand door de vermoeienissen van de avontuurlijke dag, in de zachtjes heen en weer wiegende hangmat in diepe slaap verzonk.

De volgende ochtend vroeg werd hij wakker bij het horen van een vrolijke kreet. „Schiet op, Olivier, kom er eens uit, slaapkop!" riep een zware basstem vlak voor de deur van het hok. Met een sprong vloog Olivier overeind. Hij had er natuurlijk niet aan gedacht dat hij in een wiebelende hangmat lag in plaats van in een houten kooi; en dus belandde hij met een bons op de keiharde vloer.

Toen hij overeind krabbelde, was hij meteen goed wakker. Met een geeuw richtte hij zich op en keek, met een pijnlijk gezicht zijn ellebogen wrijvend, soldaat Pilchard, die zich over hem heen had gebogen, recht in de ogen.

„Kijk eens aan!" riep Pilchard uit. „Dat noem ik nog eens een geschikte manier om uit een hangmat te klimmen. Ik kon er niets aan doen, beste vriend, maar

ik vond het een prachtgezicht," voegde de oudere militair er grijnzend aan toe. „Het is toch wel goed afgelopen, hoop ik?"

„Jawel, hoor," antwoordde Olivier zonder veel overtuiging.

„Hier," hernam Pilchard, „ik heb wat eten en drinken voor je meegebracht." Met deze woorden zette hij een eetketel met dampend varkensvlees, een flink stuk brood en een mok hete koffie op de vloer neer.

Onbewust haalde Olivier zijn neus op voor het warme gedeelte van deze maaltijd, waar zijn nuchtere maag niet op voorbereid was.

„Erg vriendelijk van u, oom Pharo," zei hij, „maar zoveel honger heb ik niet. Ik denk dat ik genoeg heb aan het brood en de koffie."

„Wat, geen vlees?" vroeg de soldaat verwonderd. „Je bent toch niet ziek? Toch geen last van mal di mare, om het eens in het Italiaans te zeggen? Toch niet zeeziek, bedoel ik?"

„O nee, helemaal niet. Ik heb alleen maar niet zoveel trek."

„Nou, dan zal ik je wel even helpen, want het is jammer om dit lekkere kostje koud te laten worden. Neem jij dat stuk brood maar, dan eet ik het vlees wel op. Smakelijk eten, tamboertje!"

Af en toe aan de hete koffie nippend begon Olivier het brood met smaak te verorberen, terwijl Pilchard op zijn beurt zich aan de rest van het ontbijt te goed deed.

Opeens onderbrak Olivier zijn maaltijd.

„Da's waar ook," zei hij met een halfvolle mond, „daar denk ik nou pas aan."

„Waaraan?"

„Dat ik in het arrestantenhok zit!"

„Eet maar rustig door, beste jongen. Een volle maag is een prima geneesmiddel tegen alle mogelijke narigheid. Maar je hebt gelijk, dat kan ik niet ontkennen. Je zit in het hok en er staan musketiers aan weerskanten van de deur. Een vervelende geschiedenis, maar er is voorlopig niets aan te doen. Behalve dan je kop erbij te houden, maatje!"

„Ja, oom." Het leek Olivier lang niet gemakkelijk toe; de schrik en ellende waarvan hij zich in zijn slaap niet bewust was geweest, stonden hem weer in alle duidelijkheid voor ogen. Hij dwong zijn gezicht in een zuurzoete grijns. „Wat gaat er met mij gebeuren?" vroeg hij schuchter.

„Nou, straks komt een korporaal je met twee musketiers halen en die brengt je naar de hut van de kapitein. Achter zijn tafel luistert hij naar de klacht die je hebt uitgelokt, daarna ondervraagt hij je en tenslotte spreekt hij zijn vonnis uit. Wat het ook wordt, Olivier, probeer het te dragen als een man. In één ding stemmen alle soldaten overeen, of ze nu generaal zijn dan wel leerling-tamboer: ze laten zich nooit kennen. Op de een of andere manier schuilt daar een reden tot troost in."

„Jawel, oom Pharo, maar hoe weet ik of ik het kan dragen als een man?"

„Om twee redenen. In de eerste plaats ken ik je oom, de sergeant, en je nichtje Pollie heel goed en jou een klein beetje; en op grond daarvan geloof ik dat jij uit het goede hout gesneden bent. En ten tweede ben ik ervan overtuigd dat, wanneer je er je zinnen op zet om je te gedragen als een goed soldaat, je dat dan wel klaarspeelt ook. Zo denk ik er tenminste over. Vooruit, ga niet bij de pakken neerzitten. Kop op en ogen open! Hier heb je water om je eens flink te wassen. Kam je haar netjes, poets je uitrusting zo goed mogelijk op en zorg dat je er uit ziet om door een ringetje te halen. Doe maar net of je naar een bruiloft gaat. Het kan best meevallen!"

„Goed, oom Pharo."

„En dan nog iets." Soldaat Pilchard nam de emmer water, die hij had meegebracht, op en zette deze op de kruk. Hij maakte opeens een ietwat verlegen indruk. „Ik heb zo het een en ander opgevangen over een brief of zo iets, die je de vaandrig niet wou laten zien. Ik heb Pollie ernaar gevraagd, maar die deed net alsof ze doof was; er was geen woord uit die koppige meid te krijgen. Ik heb er wel niks mee te maken, maar als ik iets te verbergen had, zou ik er nu maar mee op de proppen komen als ik je was. Dat kan je een hoop narigheid besparen."

Olivier keek de oudere soldaat eens aan en hij kwam erg in de verleiding hem alles te vertellen. Maar toen herinnerde hij zich zijn belofte weer en de grote ernst van zijn taak en weldra kreeg zijn vastberadenheid de overhand.

„Oom Pharo, het is waar, ik heb inderdaad iets te verbergen. Ik wou dat ik u maar kon vertellen wat het is. Maar dat is

„Kijk eens aan!" riep Pilchard uit. „Dat noem ik nog eens een geschikte manier om uit een hangmat te klimmen."

Kapitein Fairlof sloeg Olivier met belangstelling gade, terwijl deze strak voor zich uit bleef staren.

absoluut onmogelijk. Ik kan er met niemand over praten, met u niet, met oom Ruben niet en zelfs niet met de commandant. Het spijt me verschrikkelijk."

„Nou, dan zal ik maar niet verder aandringen. Ik wens je het beste toe, maatje! En vergeet het niet, tamboer Crow: kop op!"

Soldaat Pilchard ging naar de deur, klopte aan en wachtte totdat de grendel aan de buitenkant werd weggeschoven. Nadat hij over de drempel was gestapt, stak hij zijn hoofd nog even om de hoek en zei: „Olivier, zorg ervoor dat je je goed afdroogt. Het wil nogal eens voorkomen dat leerling-tamboertjes niet goed droog achter de oren zijn."

En met een knipoog verdween hij, waarna de deur weer werd gegrendeld.

Olivier waste en kleedde zich zorgvuldig bracht zijn uitrusting piekfijn in orde en wachtte op de dingen die zouden komen. Maar zijn geduld werd zwaar op de proef gesteld. En dus troostte hij zichzelf maar en sprak zichzelf zoveel mogelijk moed in door nu en dan stijf als een lat in de houding te gaan staan zonder zelfs maar met zijn ogen te knipperen.

Buiten hoorde hij de soldaten lachen en praten. Hij benijdde hen niet weinig om hun opgewektheid. Maar eindelijk hoorde hij dan een kleine troep naderbij komen en halt houden voor de deur van zijn gevangenis. De deur werd ontsloten, er kwam een korporaal binnen, die hem van top tot teen bekeek, instemmend knikte en hem vervolgens beval zich tussen de buiten wachtende musketiers op te stellen.

Luid klonken er enkele bevelen en het troepje zette zich in beweging, marcheerde het dek over, beklom een kajuitstrap en vervolgde over het opperdek zijn weg naar het achterschip. Olivier zorgde wel dat hij goed in de pas bleef en recht voor zich uit keek, maar toch zag hij overal de diepblauwe zee rondom zich heen, waar de *Zeeleeuw*, gevolgd door de rest van het konvooi, met bolle zeilen doorheen kliefde.

Achter elkaar op een rijtje marcheerden de manschappen tenslotte een gang door en bleven eindelijk staan voor een brede deur met een glimmend gepoetste koperen klink. De korporaal klopte aan en begaf zich naar binnen. Even later hield hij de deur open en marcheerden ook de musketiers over de drempel, met Olivier weer tussen zich in.

„Leerling-tamboer Crow is present!" kondigde de korporaal aan.

Kapitein Fairlof sloeg Olivier met belangstelling gade, terwijl deze strak voor zich uit bleef staren. Naast de tafel van de kapitein stond vaandrig Boscowen en tegen de achterwand van de hut had sergeant Trott post gevat.

„Vaandrig Boscowen," zei kapitein Fairlof, toen de deur weer was gesloten, „hoe luidt de klacht die u tegen deze soldaat wenst in te dienen?"

Olivier, die zich aan elke strohalm probeerde vast te klampen, had gehoopt dat de zware stem van de kapitein ietwat vriendelijk zou klinken, maar voorlopig maakte deze een koele indruk.

Verbeeldde hij het zich, of voelde de vaandrig zich niet geheel en al op zijn gemak? Deze zei dat hij soldaat Crow aanklaagde wegens ongehoorzaamheid. Hij legde vervolgens uit hoe Olivier hem op de kade zonder permissie had aangesproken en nog wel zonder daarbij zijn muts af te nemen. Ook deed hij verslag van hetgeen er was voorgevallen in de gang van de herberg met de zeemeermin en tenslotte deelde hij mede dat Olivier had geweigerd hem de nodige inlichtingen te geven en duidelijk te maken welke brief hij in zijn binnenzak had weggemoffeld.

Toen de vaandrig was uitgesproken, viel er een korte stilte; Olivier moest grote moeite doen om niet even te kijken hoe het gezicht van de kapitein stond. Hij voelde duidelijk dat aller ogen op hem waren gericht.

„Wat heeft u hiertegen aan te voeren, tamboer Crow?" vroeg de kapitein toen.

„Wel, kapitein," begon Olivier, op veel luidere toon sprekend dan hij gewend was, om maar niet te laten merken hoezeer zijn

zenuwachtigheid hem parten speelde, „ik was net goed en wel op de kade aangekomen en ik wist de weg niet. Iedereen duwde me maar opzij en toen ik eindelijk een officier van mijn eigen regiment zag, was ik zo blij, dat ik er eenvoudig niet aan dacht hem met de verschuldigde eerbewijzen toe te spreken. Het spijt me oprecht, kapitein."

„En die ontmoeting in de herberg en de geschiedenis met die brief?"

Olivier slikte. Een ogenblik zweeg hij. Als hij de waarheid vertelde of tenminste zei wat voor een opdracht hij had gekregen, zou de hele zaak weldra achter de rug zijn. Maar hij zei alleen maar:

„Dat was een persoonlijke aangelegenheid, kapitein."

„Een persoonlijke aangelegenheid?" vroeg kapitein Fairlof.

„Jawel, kapitein," luidde het antwoord.

Opnieuw volgde er een pauze.

„Hebt u hier niets aan toe te voegen, tamboer Crow?" vroeg de kapitein op een toon alsof hij om nadere uitleg smeekte.

„Nee, kapitein," antwoordde Olivier rustig.

De stilte die nu volgde, was bijzonder pijnlijk. Eindelijk schraapte kapitein Fairlof zijn keel.

„Wat het eerste deel van de aanklacht betreft, tamboer Crow: u moet begrijpen dat u tegenover een officier van de koninklijke krijgsmacht te allen tijde uw plicht hebt te doen. Deze keer zal ik in aanmerking nemen dat u wat overstuur was, doordat u nog maar pas was aangekomen. Maar pas op dat het niet weer gebeurt. In de tweede plaats is er dus de kwestie van die brief. Ik geloof u op uw woord dat het een zuiver persoonlijke aangelegenheid is. U wilt er wel voor zorgen dat ik u hier geen tweede keer zie. De zaak is gesloten. U kunt gaan."

Olivier salueerde model, draaide zich op zijn hakken om en marcheerde de hut uit, op de voet gevolgd door sergeant Trott.

„Gauw naar beneden en dan die koppelriem af en eens even uitblazen," zei sergeant Trott. „Wat zal Pollie blij zijn. Ze staat je vast aan dek al op te wachten. Kom, laten we haar niet langer in onzekerheid laten dan nodig is!"

„Wat is die kapitein Fairlof een pracht van een officier!" riep Olivier uit.

„Zeker is ie dat, maar ik ben toch maar blij dat je niets ernstigs op je kerfstok had. Dan zou je wel anders piepen. Maar hij is sportief en rechtvaardig; en een jonge en onervaren soldaat die zijn mannetje staat, zoals jij hebt gedaan, kan hij wel waarderen. Gelukkig maar dat het zo goed afgelopen is!"

Deze lof uit de mond van zijn oom betekende de kroon op Oliviers goede stemming en hij haastte zich zo snel als zijn benen hem konden dragen naar zijn kwartier benedendeks, waar hij met drie andere leerling-tamboers een onderkomen had toegewezen gekregen. Hij trof er twee van hen aan en zij waren het volkomen met hem eens dat kapitein Fairlof de beste officier uit het hele Britse leger was. Maar ook lieten ze er geen twijfel over bestaan dat Olivier er verstandig aan zou doen vaandrig Boscowen een beetje uit de weg te blijven.

Daarna kwam Olivier weer aan dek en holde naar het plekje waar hij de vorige avond met Pollie had gestaan. Ze zat hem samen met soldaat Pilchard op te wachten. Aan haar voeten speelde het aapje.

„Welkom, tamboertje, welkom!" riep zijn oudere makker hem uit de verte toe. „Dus je hoeft niet aan je grote teen aan de mast te bengelen?"

„Vandaag in elk geval nog niet," lachte Olivier. „Heb je gehoord hoe fijn de kapitein me heeft behandeld, Pollie?"

„Papa heeft het me net verteld. Ik geloof dat je een beste beurt hebt gemaakt door je keurige optreden, hè? Heerlijk dat je terug bent. Als je eens wist hoeveel zorgen ik me over je heb gemaakt! Waar of niet, Belzie?" voegde ze er in de richting van het aapje aan toe. Het dier scheen haar in zijn eigen taaltje te willen antwoorden, met veel gesis en keelgeluiden. Daarna klauterde de aap op Pollies arm en begon haar op het hoofd te krabbelen, wat het hele gezelschap aan het lachen maakte.

Pollie maakte van de gelegenheid gebruik om haar neef wegwijs te maken in zijn rol van nieuwbakken zeeman.

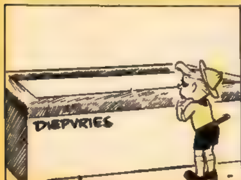
Het vervelende gevoel waarmee Olivier de dag was begonnen, maakte plaats voor zijn gewone opgewektheid, en ofschoon hij beslist nog geen zeebenen had, was hij in een bovenste beste bui. Toch betrok zijn gezicht, toen hij ineens vaandrig Boscowen zag naderen.

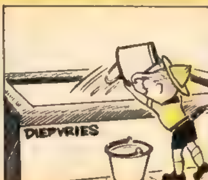
Wordt vervolgd

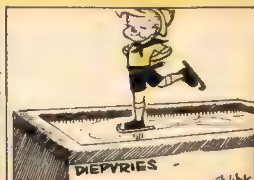

Toch betrok zijn gezicht, toen hij ineens vaandrig Boscowen zag naderen.

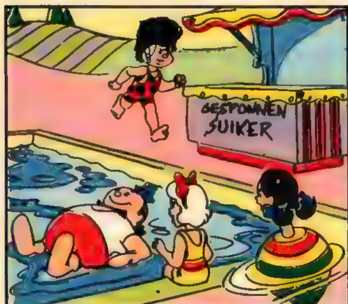
DICKIE DAPPER

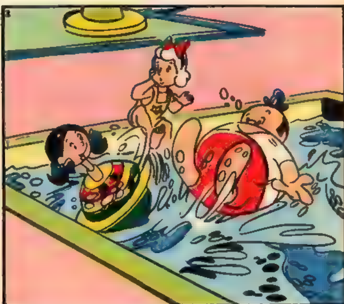

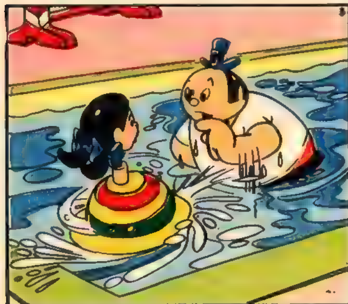
SPELEND

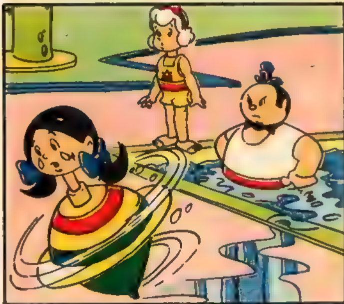
Tillie Draaitol was in het zwembad. Ze zag dat Dollie Dimpel, Tommie de speelgoedsoldaat en Bulletje Ballon heerlijk speelden in het zwembad. „Haha!" lachte Tillie, die naar het zwembad tolde, „dat ga ik ook doen. Het lijkt me heerlijk, zo spetteren en plassen."

Even later klonk een luid gespetter, toen Tillie vlak bij Bulletje in het zwembad tolde. „Ha, dag, Bulletje, ik doe ook mee," riep Tillie. Bulletje was wel erg bevriend met Tillie, maar deze keer keek hij beslist niet vriendelijk naar haar. Hij dreef net zo lekker op z'n rug.

Doordat Tillie heel hard in het rond draaide en verschrikkelijk spetterde, kon hij onmogelijk langer blijven drijven. Hij werd boos. „Tillie Draaitol!" zei hij kwaad, „je mag gerust hier zwemmen, maar hou op met dat gespetter!" En hij keek haar dreigend aan.

Tillie was hevig teleurgesteld. Ze had niet met opzet gespetterd; ze kon niet helpen dat ze steeds rondtolde. Maar Bulletje luisterde niet eens. „Ga liever ergens anders spetteren," zei hij. Arme Tillie, ze barstte in snikken uit en tolde langzaam weg.

SPEELGOED

„Wat jammer!" snikte ze, droevig wegtollend van de waterkant. Maar opeens rende Tommie, die het zwijgend had aangehoord, haar na. „Tillie, kom eens hier!" Zij keerde zich om. Ze kon zich niet voorstellen, dat ze nu weer iets verkeerds had gedaan.

Maar Tommie was niet boos. „Luister eens, Tillie, de suikerspinmachine wil niet meer draaien," zei hij, „zou jij ons willen helpen?" Tillie wilde best, maar ze begreep niet hoe zij zou kunnen helpen. Tommie had iets bedacht en legde het uit.

Tillie ging in de bak zitten en tolde voortdurend in het rond, terwijl Tommie suiker bijgoot. „Wat kun jij geweldig hard rondtollen," zei Tommie, die vol bewondering naar haar keek. Toen lachte Tillie weer en draaide van plezier nog wat harder.

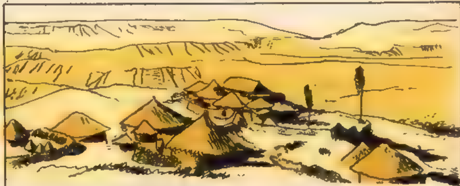
Even later was er een kist vol gesponnen suiker klaar; iedereen wilde een flinke portie hebben. Het smaakte verrukkelijk. „Zo iets lekkers heb ik nog nooit geproefd," zei Bulletje, die meestal alleen maar lucht eet. Tillie draaide maar door en had enorm plezier.

Thore maakt een wereldreis

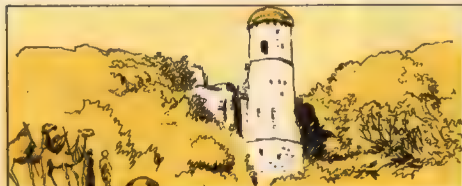
NA ENKELE DAGEN RUST IN HET VRIENDELIJKE DORPJE LIET PROFESSOR LAWSON MAATREGELEN NEMEN OM MET DE KARAVAAN VERDER TE TREKKEN. VERDER IN HET BINNENLAND LAG HET DOEL VAN ZIJN TOCHT, NAMELIJK EEN EEUWENOUDE STERKTE DIE ER VROEGER DOOR EUROPEANEN GEBOUWD WAS.

THORE LAADDE ZIJN BEZITTINGEN OP EEN EZELTJE

DAT HIJ VAN DR. STEFANO GEKREGEN HAD
IN ALLE VROEGTE WERD DE TOCHT BEGONNEN; OP EEN HEUVEL KEEK THORE NOG EENS OM NAAR HET DORP WAAR ZIJ ZO GASTVRIJ ONTVANGEN WAREN.

DRIE, VIER DAGEN TROK DE KARAVAAN DOOR HET WOESTE LAND. TOEN ZAGEN ZIJ OP EEN MIDDAG EEN HALFVERVALLEN TOREN TUSSEN HET GEBOOMTE.

PROFESSOR LAWSON WEES ER OPGEWONDEN NAAR:

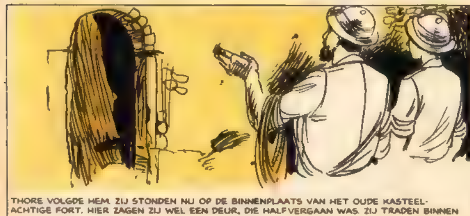

NOG SLECHTS KORTE AFSTAND SCHEIDDE HEM

VAN HET OUDE BOUWWERK, WAARIN HIJ ZO VEEL BELANG STELDE.

HET WAS BEWONDERENSWAARDIG STERK EN HECHT GEBOUWD; NA ZOVEEL EEUWEN WAS HET HIER EN DAAR WEL BOUWVALLIG, MAAR HET VERKEERDE TOCH NOG IN GOEDE STAAT.

DE PROFESSOR WILDE NATUURLIJK DADELIJK NAAR BINNEN. ZIJ KONDEN ECHTER

NERGENS EEN POORT OF DEUR VINDEN. PROFESSOR LAWSON ZOCHT DAAROM EEN LAAG GEDEELTE VAN DE MUUR DIE HET OUDE BOLWERK OMRINGDE EN KLOM EROVERHEEN.

THORE VOLGDE HEM. ZIJ STONDEN NU OP DE BINNENPLAATS VAN HET OUDE KASTEELACHTIGE FORT. HIER ZAGEN ZIJ WEL EEN DEUR, DIE HALFVERGAAN WAS. ZIJ TRADEN BINNEN

EN ONTDEKTEN NU DAT ER NOG IEMAND IN DE SCHEMERIGE RUIMTE WAS.

De man van staal

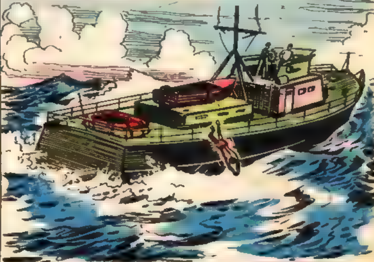

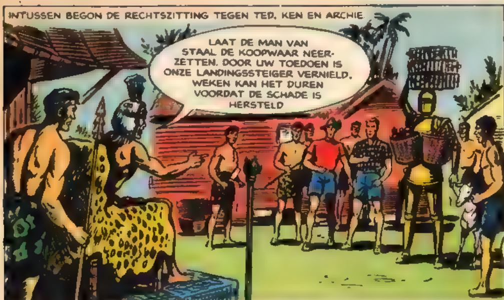

TED HOEFDE ARCHIE MAAR EEN PAAR WOORDEN TOE TE FLUISTEREN OF DE MAN VAN STAAL DEED WAT VAN HEM VERLANGD WERD. EVEN LATER SCHALDE ZIJN METALEN STEM OVER HET DORPSPLEIN.

KEN EN TED WACHTTEN VOL SPANNING OP ANTWOORD.

Katy knapt het wel op

EEN HINDERNISWEDSTRIJD MET EEN EERSTE PRIJS... DIE ALLES VOOR DE JACKSONS ZOU KUNNEN REDDEN.

NATIONALE HINDERNIS-WEDSTRIJDEN

EERSTE PRIJS
$10.000

ONDER HET RIJDEN BEDACHT KATY WEER DAT ALLES AFHING VAN HET WINNEN VAN DUKE. ALS ZE HUN SCHULDEN NIET KONDEN BETALEN, DAN MOESTEN ZE HUN GELIEFDE TEHUIS VERKOPEN. ALS DUKE WON.. DAN WAREN HUN ZORGEN VOORBIJ

VLAKBIJ WAREN INTUSSEN TWEE RUITERS AFGESTAPT. HET WAREN CROWLEY EN ZIJN NEEF ED.

ALS KATY JACKSON GEEN DUIT MEER HEEFT, HEBBEN WE BINNENKORT DE OLMENHOVE VOOR EEN SPOTPRIJSJE!

MAAR ALS ZE DE EERSTE PRIJS WINT? WE MOETEN ZORGEN DAT ZE HAAR FORMULIER NIET KAN INLEVEREN.

ZE BONDEN DOEKEN VOOR HUN GEZICHT

ZE WETEN NIET EENS HOE KOSTBAAR DE OLMENHOVE IS. ALS WE ERIN SLAGEN HAAR BUITEN DE WEDSTRIJD TE HOUDEN, HEBBEN WE HUN BOERDERIJ AL HALF

TOEN DE RUITERS VERDER REDEN, KEEK DIDI ACHTER EEN STRUIKJE TOE.

OOOO, ROVERS!

DE GEMASKERDE ROVER

DIDI HAD ZE NIET HERKEND, MAAR ZE HAD GENOEG OPGEVANGEN OM GEVAAR VOOR KATY TE VERMOEDEN.

KATY MOET GEWAARSCHUWD WORDEN. DIE ROVERS WILLEN KWAAD...

DIDI RENDE TERUG NAAR HUIS.

TOMMY LACHT ME VAST UIT, DIE GELOOFT HET NOOIT. WAT MOET IK DOEN? KATY GELOOFT HET MISSCHIEN OOK NIET...

EVEN LATER..

IK GA NU HET FORMULIER WEGBRENGEN. LET JIJ OP, TOMMY? WAAR IS DIDI GEBLEVEN?

DIE ZIT ERGENS IN DE BOSJES. ZIJ HEEFT EEN BOEK MEEGENOMEN.

KATY REED NAAR DE STAD, NIETS VERMOEDEND VAN HET GEVAAR DAT HAAR BEDREIGDE.

DAAR IS ZE! NU ZULLEN WE ONZE SLAG SLAAN! IK ZAL JE WEL WAARSCHUWEN OM...

De geheimzinnige professor Brand

door Mary Fitt

Met tekeningen van Frans Lommers

KORTE INHOUD: *De wezen Marjan en Peter Arends krijgen in Sjanghai, waar zij bij de familie Dupré wonen, bezoek van professor Brand. Deze wil zijn oudoom Theophilus opsporen, die lang geleden bij de opiumbestrijding in China is verdwenen; zijn enige aanwijzing is de helft van een kaart, waarvan de jonge Arendsen de andere helft hebben. Des avonds worden zij ontvoerd, als Chinezen vermomd en evenals Brand op een schip gebracht, dat de Jangtse opvaart. Na een mislukte ontsnappingspoging worden zij overgebracht op een ander schip, de Hui; de Chinese bemanning noemen zij Nummer Een, Twee en Drie.*

8

In de scheepshuid beneden hen bevonden zich twee openingen, die voordien verborgen hadden gezeten achter metalen platen die niet afstaken bij de rest van de scheepswand. Nu stonden ze open en er staken lange stalen stangen uit waarvan de uiteinden het wateroppervlak raakten. Niet ver daarvandaan roeiden vier Chinezen haastig in twee sampans naderbij. De mannen moesten de stroomversnelling goed kennen, want zonder een moment te aarzelen zochten ze hun weg tussen de rotsblokken door en zonder ergens tegen op te botsen bereikten ze de schuim in het water afdalende staken. Boven hen, over de verschansing van het bovendek, verscheen het hoofd van Nummer Drie. Hij hield nauwlettend de naderende boten in de gaten en lette niet op de kinderen. De staken bewogen zich langzaam naar de sampans toe. Peter zag dat ze alleen maar bediend konden worden door Nummer Een, aangezien de twee andere Chinezen zich in de stuurhut en op het bovendek bevonden. Gespannen keken de kinderen naar hetgeen zich voor hen afspeelde.

De sampans lagen stil. De inzittenden hadden hun boten onder de stangen gevaren om te verhinderen, dat ze door de stroom zouden worden weggesleurd. Terwijl de een met inspanning van al zijn krachten de sampan op zijn plaats hield, tilde de ander hevig transpirerend een aantal metalen dozen uit de boot en bevestigde ze aan de stang. Het scheen allemaal volgens een nauwkeurig besproken plan te gebeuren. Elk van de twee stangen werd net zo lang met dozen behangen, totdat ze er uit zagen als stokjes met gebraden varkensvlees.

„Opium!" fluisterde Marjan. „Hier laden de schurken dus de voorraden in, die naar de uitdragerij in Sjanghai worden verscheept!"

Peter stiet haar opgewonden aan.

„Kijk daar!" zei hij hees.

De zwaarbeladen stangen begonnen te bewegen. De eerste gleed van de kleine sampan, zwaaide langzaam achteruit en verdween onder water. Van de kisten opium was geen spoor meer te bekennen.

„Zo verbergen ze hun smokkelwaar dus voor de politie," mompelde Peter. „Ze vervoeren de opium niet in het ruim, maar tegen de buitenkant van de scheepswand gedrukt!"

Hij zweeg, toen hij zijn zusje bleek zag worden. De andere staak was nu ook in beweging gekomen, maar de twee mannen in de sampan zagen geen kans hun boot weg te trekken voordat de metalen paal onder water verdween. Ze trokken als bezetenen aan de riemen en slaakten wanhopige kreten. Maar Nummer Een trok zich niets van hen aan. Meedogenloos draaide de staak omlaag; het bruine water golfde de boot in en overspoelde de inzittenden. Een van de mannen probeerde zich nog met een wanhopige sprong te redden, maar hij was te laat. De boot verdween in een enorme draaikolk en kwam niet meer boven. De zwaarbeladen staak schampte nog even langs de eerste sampan, zodat de twee overgebleven Chinezen eveneens in het water dreigden terecht te komen. Ze begonnen te schreeuwen en zwaaiden vertwijfeld de vuisten naar het ongeluksjacht, dat hun kameraden de dood had ingezonden. De sampan schommelde heftig op en neer en schepte water; de inzittenden moesten al hun krachten inspannen om te voorkomen dat hij zou omslaan. Een paar maal botste het kleine vaartuig hard tegen de *Hui*; toen kwam het in de sterke stroming terecht en werd met steeds groter wordende snelheid meegesleurd. De twee Chinezen waren al lang niet meer te zien, maar Peter en Marjan hoorden nog steeds hun schrille noodkreten.

Verlamd van ontzetting hadden ze het afschuwelijke tafereel aangezien. Toen draaiden ze zich om en renden terug naar hun hut. Daar zat professor Brand hen op te wachten. Hij opende even zijn ogen, toen ze binnenkwamen, maar sloot ze direct.

„Ga zitten," zei hij kortaf. „Wanneer er zulke dingen gebeuren, kun je het best doen of je slaapt."

Voorbij de patrijspoort schoof het hoofd van Nummer Een. Hij wierp een blik naar binnen, maar de rust die daar heerste scheen hem op te luchten. Hij schreeuwde een bevel naar Nummer Drie en beklom toen de brug om Nummer Twee af te lossen.

„We moeten weg," fluisterde Peter Marjan in het oor, nadat de professor was gaan slapen. „Er gebeuren hier verschrikkelijke dingen. Ik heb die kaarten in de boekenkast nog eens goed bestudeerd. Op één ervan staat een rode stippellijn, die overeenkomt met de koers die we tot dusver hebben gevaren. Ik denk dat we nu heel gauw van de Jangtse afbuigen naar een zijrivier."

„Wat hebben we daaraan?" vroeg Marjan zich gelaten af. „Wie zegt ons dat we daar meer kans krijgen om er vandoor te gaan?"

„Luister," vervolgde Peter zachtjes. „Nummer Een waarschuwde ons wel heel erg dreigend voor het gevaar van de stroomversnellingen, maar had jij daarstraks zin overboord te springen? Ik niet. De rivier zag er zo woest uit, dat het niet in me opkwam om te ontvluchten."

Marjan keek hem verrast aan.

„Ik geloof dat ik begrijp waar je heen wilt," zei ze.

„Hij probeerde ons bang te maken," zei Peter. „Waarschijnlijk stoppen we binnenkort in een gedeelte van de rivier, waar een ontsnappingspoging heel wat meer kans van slagen heeft."

„Waarom denk je, dat de *Hui* nog een keer voor anker zal gaan?" vroeg zijn zusje.

„Omdat we nog steeds stroomopwaarts varen," antwoordde Peter beslist. „Volgens mij gaan ze verderop nog meer opium ophalen. Anders waren ze vandaag wel naar Itsjang teruggekeerd."

Laat in de volgende nacht veranderde de *Hui* van koers. De kinderen lagen stil te luisteren naar het veranderen van de geluiden om hen heen. Het stampen hield op; de zijrivier scheen heel wat rustiger te zijn dan de Jangtse zelf.

De opwinding van de afgelopen dag had hen erg vermoeid en toen het water kalmer

Meedogenloos draaide de staak omlaag en het bruine water overspoelde de inzittenden.

werd, sliepen ze spoedig in. Maar plotseling schoten ze weer wakker. Het was nog donker, maar ze wisten dat iets ongewoons hen had doen ontwaken

De machines van de *Hui* draaiden in langzamer tempo. Het jacht lag bijna stil.

Peter sprong uit bed en klopte op de deur van de kamer van zijn zusje

„Kleed je zo vlug mogelijk aan, Marjan," fluisterde hij. „Ik geloof dat we gaan stoppen. Misschien krijgen we een kans . "

„Ik ben al aangekleed," antwoordde Marjan zacht. „Zou de professor ook met zijn kleren aan slapen ? Het is zo'n vreemde man."

De deur van de kamer van professor Brand ging open en de geleerde stapte naar buiten.

„Ik ben helemaal niet vreemd," zei hij, aan zijn baard trekkend. „Ik veronderstelde eveneens dat we hier in de buurt voor anker zouden gaan. Je hebt ontdekt dat het rode stippellijntje op een van de kaarten de route van het schip aangaf, Peter. Maar door mijn jarenlange studie weet ik meer. Het is een zeer geschikt ogenblik om onze gevangenis te ontvluchten."

Met grote stappen liep hij het dek op. De kinderen sloegen hem met grote ogen gade en volgden hem pas na enige aarzeling.

„Ik kan geen hoogte krijgen van Baardmans," fluisterde Peter hoofdschuddend.

Buiten was het aardedonker. Heel langzaam bewoog het schip zich in de richting van de oever. De geweldige rotswanden van de Jangtse hadden plaatsgemaakt voor verbrokkelde steenformaties, waartussen de rivier zacht bruisend tegen de lage oevers liep. In de verte onderscheidden ze vaag de omtrekken van een hut.

„Spring overboord," fluisterde de geleerde. „Er zijn hier geen draaikolken. We moeten stroomopwaarts voorbij die hut daar zwemmen!"

„Maar dan moeten we recht tegen de stroom in!" protesteerde Peter. Hij dacht aan hun mislukte ontsnappingspoging bij Itsjang en voelde zich allesbehalve op zijn gemak.

„Ongetwijfeld, jonge vriend," knikte de professor. „Maar zelfs als ze ons ontdekken, kunnen ze ons daar niet meer achterhalen. De *Hui* heeft te veel diepgang om verder dan de hut te varen. Tussen die steenklompen zijn we veilig. Je hebt de kaarten in de bibliotheek blijkbaar heel oppervlakkig bestudeerd, Peter. Jammer, want er viel heel wat uit te leren."

De geleerde trok zijn schoenen uit, bond ze met de veters aan elkaar en hing ze om zijn nek. De kinderen volgden zijn voorbeeld. Toen klom hij met bewonderenswaardige lenigheid over de verschansing en liet zich in het water glijden Peter en Marjan kwamen vlak achter hem aan. Niets verried, dat men aan boord iets van hun ontvluchting had gemerkt.

Ze doken onder en probeerden een zo groot mogelijke afstand onder water af te leggen. Toen ze eindelijk bovenkwamen om adem te halen, was de professor de kinderen al een heel eind vooruit. Ze durfden niet meer naar de *Hui* om te kijken uit angst dat de Chinezen hun bleke gezichten in het water zouden ontdekken. Hun enige vrees was, dat de professor het wel zou doen en alles zou bederven Maar ze konden hem niet waarschuwen. Hij zwom zo snel, dat ze hem niet konden inhalen, en roepen was natuurlijk uitgesloten.

Bijna een half uur zwommen ze met de moed der wanhoop achter hem aan, totdat ze hem aan land hoorden kruipen. Hij zuchtte diep van vermoeidheid en toen hij zijn natte schoenen begon aan te trekken, klepperden de hakken duidelijk hoorbaar op de rotsen. Peter had uit bezorgdheid voor zijn zusje voortdurend achter haar gezwommen, maar nu schoot hij haar voorbij en holde het water uit.

„U maakt veel te veel kabaal!" siste hij de professor toe. „Kunt u niet wat zachter doen ? Als ze ons nu nog grijpen, is het uw schuld!"

„Nee, jouw schuld," verbeterde de professor ijzig. „Ik had gemakkelijker kunnen ontsnappen, als ik alleen was gegaan Een enkele vluchteling trekt de aandacht niet. In gezelschap van een andere volwassene wordt het al moeilijker Maar ik heb twee kinderen op sleeptouw!"

„U behoeft zich over ons geen zorgen te maken!" antwoordde Peter woedend.

„Toch doe ik het wel," zei de geleerde. Hij opende de zak van waterdichte stof die hij om zijn hals had hangen en duwde de kinderen ieder een paar scheepsbeschuiten in de hand. „Eet dat op," beval hij. „We moeten onze krachten sparen. Daarom ga ik nu op zoek naar de hut, die we straks gezien hebben. Daar zullen we het aanbreken van de dag afwachten. Je kunt me volgen of niet, net zoals je wilt."

Het volgend ogenblik was hij in de duisternis verdwenen

„Veronderstel, dat er iemand in de hut is," zei Marjan tegen Peter. „Wat moeten we dan beginnen ?"

„Dan laten we de hut gewoon links liggen en volgen de rivier verder het land in. Ergens zullen we toch wel een stad vinden. Dan zijn we veilig. Zodra we een Europeaan zien, vertellen we wat we allemaal hebben meegemaakt."

„Ga jij maar voorop," zei Marjan. „Jij kunt beter in het donker zien dan ik. Maar wat is de professor in vredesnaam van plan ?"

Ze bleven even doodstil staan luisteren en hoorden de geleerde in de verte met onhandige bewegingen door het struikgewas breken.

„Het lijkt wel of hij zijn uiterste best doet weer gevangengenomen te worden," mompelde Peter.

„Niemand weet immers, dat het de

professor is," merkte Marjan op. „Of hij lawaai maakt of niet, doet er niet toe. Het zou veel erger zijn als hij door iemand werd ontdekt, terwijl hij op zijn buik in de richting van de hut kroop. Dat zou meteen argwaan wekken."

„Je hebt gelijk," gaf Peter toe. „Laten we maar een beetje opschieten. Ik mag Baardmans niet erg, maar hij heeft ons prachtig geholpen."

„U maakt te veel kabaal!" siste hij de professor toe. „Kunt u niet wat zachter doen?"

Tegen de lucht stak een donkere gestalte af. De professor was een paar honderd meter voor de hut blijven staan en wachtte tot de kinderen hem hadden ingehaald

„Jullie moeten hier plat op de grond gaan liggen," zei hij. „Het terrein voor ons is onbegroeid. Daarom zal ik alleen op verkenning uitgaan om uit te vinden of de hut verlaten is. Als ik niet terugkom, neem dan de benen. Probeer niets meer voor me te doen, het zou geen zin hebben en ook jullie je vrijheid kosten."

Hij wierp Marjan zijn zak met scheepsbeschuit toe en liep in de richting van de hut

„Hij is toch wel erg dapper," fluisterde het meisje „We moeten doen wat hij zegt, Peter. We kunnen er nu niet vandoor gaan en hem in de steek laten."

„Dat ben ik ook helemaal niet van plan," bromde haar broer. „Volgens mij is het een trucje van hem om ons kwijt te raken. Laat je geen zand in de ogen strooien met die scheepsbeschuit. Ik zou heel wat meer vertrouwen in Baardmans hebben, als hij ons in plaats daarvan zijn kaart met de bergplaats van de schat had gegeven."

„Het is niet zo moeilijk uit te vinden of je gelijk hebt," zei Marjan. „Laten we weglopen, zodat hij ons kan horen. Daarna sluipen we van een andere kant naar de hut toe en kijken wat er gebeurt."

Toen ze nog thuis op school waren, was Peter bij de padvinders geweest en Marjan bij de gidsen Sluipen en verkennen konden ze als de beste. Terwijl ze achter elkaar door het donker holden, zorgden ze ervoor niet meer geluid te maken dan voor een geoefend oor hoorbaar was. Ze voelden er niets voor zich te verraden tegenover Chinezen, die misschien in de buurt waren. Maar ze hadden al lang gemerkt, dat professor Brand lang niet zo oud was als hij er uit zag en dat hij, als het erop aan kwam, zo sluw kon zijn als een vos. Ongetwijfeld zou hij het geluid van hun voetstappen onmiddellijk opvangen.

Een eind verder bleven de kinderen stilstaan en luisterden. Het was doodstil, maar hoe langer ze luisterden des te meer stille geluiden maakten zich uit het donker los. De nacht is nooit helemaal geluidloos. Bloemen vallen van hun stengels op de grond, dieren bewegen zich in hun slaap, zelfs insekten klapperen en knisperen met hun vleugels en poten

Het verbaast me niets dat de mensen vroeger in spoken geloofden, dacht Marjan huiverend. Als je niet beter wist, zou je elk ogenblik verwachten dat er een voor je opdook!

Peter gaf haar een teken. Achter elkaar aan slopen ze naar de hut terug. Het kleine gebouwtje zag er nog steeds even donker en onherbergzaam uit. Het was onmogelijk te zeggen of de professor al binnen was of in de schaduw naar hen stond te kijken Meter voor meter schoven ze op hun buik vooruit, totdat ze er vlakbij waren.

Toen vloog de deur van de hut open en een brede lichtbaan viel over hen heen. Een heel stel kerels stormde naar buiten, trok hen overeind en sleurde hen mee naar binnen. Daar zat professor Brand aan handen en voeten gebonden op een stoel

„Ze hoorden jullie, toen je wegliep," zei hij akelig kalm. „Ik verzocht jullie plat op de grond te blijven liggen, terwijl ik weg was. Dat had je moeten doen. Ik kan jullie niet voortdurend beschermen, als je met open ogen het gevaar opzoekt. Ik hoop alleen dat deze nieuwe domheid jullie één ding heeft geleerd, namelijk te doen wat ik je zeg!" *Wordt vervolgd*

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

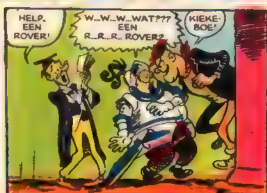

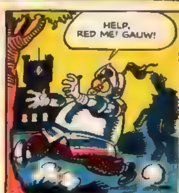

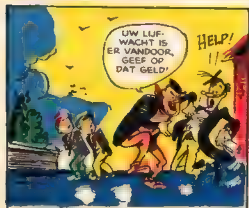

Cape Canaveral

Vervolg van bladzijde 2

De rakettrappen verbranden tijdens hun val naar de aarde

Cape Canaveral is het beginpunt van een achtduizend kilometer lange schietbaan Deze openluchtschiettent heeft vele miljoenen gekost. Duizenden technici zijn er dag in, dag uit in de weer, evenals op kale eilandjes in de oceaan, op schepen, in vliegtuigen, op en onder water.

Ondertussen heeft de Atlas een hoogte van honderd kilometer bereikt De twee buitenmotoren worden op een precies bepaald tijdstip automatisch gestopt en vallen met het raketonderstuk naar beneden. De middelste motor blijft werken. De elektronische besturing zorgt ervoor dat de raket in schuine stand omhoog klimt. De middelste motor stopt ook. Door de enorme snelheid van vijfentwintigduizend kilometer per uur wordt de Atlas de ruimte in geslingerd. Ten gevolge van de aantrekkingskracht van de aarde maakt hij een grote bocht en nadert de aarde weer. Ondertussen is de neuskegel van de brandstoftank losgemaakt. Deze duikt nu roodgloeiend met enorme snelheid op het doelgebied van ruim twintig kilometer lengte af. Het doelgebied is een afgebakend stukje oceaan Vliegtuigen proberen hem in de lucht met een net op te pikken. Mislukt dit, dan varen er speciaal ingerichte schepen die de aan een boei hangende neuskegel snel kunnen opvissen.

Vanaf de start tot aan de landing in de oceaan kan de Atlas worden gevolgd met ingewikkelde instrumenten. Tijdens de vlucht zendt de raket doorlopend allerlei gegevens uit, maakt foto's en verzamelt waardevolle gegevens. De hele tocht heeft een half uurtje geduurd. Zo krijgt de mens stap voor stap vaste voet in de wereldruimte

Het einddoel is het afschieten van bemande raketten; de mensen willen op ruimtevaart naar Mars, Venus of het mannetje op de maan Maar misschien is dat mannetje niet eens op ons bezoek gesteld. .

Carlo Muntinck

De jacht op de

De grote boerderij had een vreemde naam. Zij heette gewoon '53. Misschien was de oude Herb Madison een man met weinig fantasie geweest en had hij geen kans gezien om een andere naam te bedenken. Maar het was natuurlijk ook mogelijk dat hij voor altijd de herinnering had willen vastleggen aan dat lang vervlogen jaar 1853, toen Herb er was gekomen en toen het nog een groot waagstuk was om in de verlaten vlakten van Nevada een farm te beginnen.

In elk geval had niemand het ooit nodig gevonden de ranch een andere naam te geven. Hij was zo blijven heten toen Rosy Madison er heerste, Sandy's grootmoeder, tegen wie elke schutter in Nevada het had moeten afleggen.

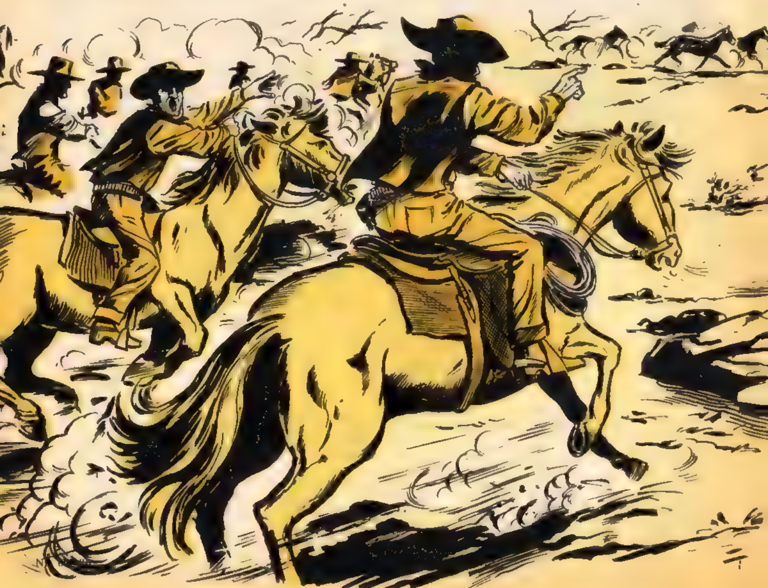
Rosy was met Jim Payne getrouwd, die reeds drie jaar later stierf; van die dag af reed ze op haar roestkleurige merrie over de uitgestrekte ranch, zette de cowboys met een stem als een bazuin aan het werk en dreigde ze met de zweep, als ze niet hard genoeg opschoten naar haar zin. Haar naam werd dan ook nog altijd met groot ontzag uitgesproken in Nevada, hoewel ze al jaren dood was.

Haar zoon Ned, Sandy's vader, was blijkbaar ook tevreden met de naam van zijn farm, en als hij dat niet was geweest, dan zou hij hem toch niet hebben durven veranderen, want hij was even bang voor zijn moeder als de staljongens.

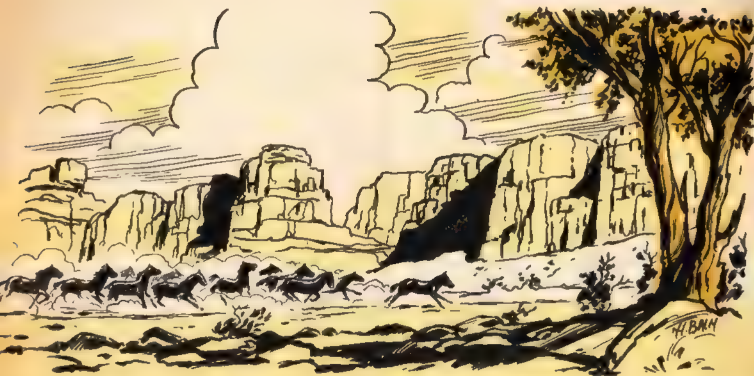
En wat Sandy Payne zelf betrof, die had andere dingen te doen dan over een naam te denken en het kon hem niet schelen ook. Wat hem betrof had de ranch evengoed Konijnepoot of Druivesap kunnen heten.

Op een warme augustusochtend was hij al om vijf uur naar het tuighuis gegaan om naar de zadels te kijken. Volgens Roy Chicken, zijn voorman, was er zeker een half dozijn dat niet meer bruikbaar was. Misschien had een ander zonder meer genoegen genomen met zo'n mededeling, maar Rosy Payne had de gewoonte om zich van zulke dingen met haar eigen ogen te overtuigen en wat Rosy Payne had gedaan, daar durfde Sandy Payne niet zo maar af te stappen.

Veel kans om het goede voorbeeld van

wilde paarden

zijn grootmoeder te volgen had hij echter niet gekregen. Hij was nauwelijks aan het derde zadel toe, toen er snelle hoefslagen klonken, en een paar seconden later vloog de deur van het tuighuis open

Toen Sandy Payne opkeek, zag hij het hoofd van Pat Saunders om de hoek

Saunders was de eigenaar van de Penny-Creekranch; hij scheen tamelijk opgewonden

„Hallo, Pat," zei Sandy vriendelijk, „je bent er erg vroeg bij vanochtend. Iets bijzonders?"

„Schiet op, kerel!" riep het hoofd. „We zitten achter een kudde wilde paarden aan en je zult erg vlug moeten zijn om mee te doen"

Sandy Payne liet het zadel vallen dat hij in zijn handen had en sleurde Roy Chicken aan zijn pols mee naar buiten.

„Gauw!" zei hij, „zie dat je een stuk of wat mannen opscharrelt."

Hij sprong in het zadel en reed met Saunders naar de grens van zijn ranch, waar een dozijn ruiters hen opwachtte.

Hij zag Warren Slater van de Red-Moonranch met een paar van zijn mannen en ook herkende hij enkele cowboys van de Penny-Creekranch.

Even later voegde ook Roy Chicken zich bij hen, die de eerste vier mannen die hij te pakken had kunnen krijgen, in het zadel had geschreeuwd.

Een grauwe stofwolk maakte zich van de droge bodem los toen de troep langs de grens van de '53 naar het oosten joeg.

Het kon een goeie slag worden, vertelde Saunders onder het rijden. De mustangs waren uit het zuiden de Red-Moonranch gepasseerd en volgens Bob Fenimore, die ze in de verte had voorbij zien komen, waren ze naar het noordoosten getrokken

Als ze erin slaagden de kudde de terugweg af te snijden, zaten de paarden zo goed als zeker in de val. Rechts lagen de Silver Hills, een aaneengesloten bergketen die geen paard ter wereld zou kunnen beklimmen, en vóór zich hadden ze de rivier de Magony.

De weg naar het westen werd door de drie ranches versperd, die als een gesloten blok van de rivier af landinwaarts liepen.

De enige mogelijkheid was dus de strook tussen de Red-Moonranch en de Silver Hills. Wanneer daar de val dichtklapte achter de paarden, zou het alleen nog maar een kwestie van uitzoeken zijn.

Toen de ruiters de oostelijke grens van de Red-Moonranch hadden bereikt, verspreidden ze zich in de breedte, waardoor het de kudde onmogelijk zou zijn hen ongezien te passeren

Bijna vier kilometer legden ze op die manier af. In de verte doemden de uitgestrekte cactusvelden op, die zich aan de overzijde van de Magony bevonden en rechts van hen liepen de Silver Hills met een scherpe hoek naar het noordoosten.

De troep was misschien nog drie kilometer verwijderd van het punt, waar de rivier en het gebergte elkaar ontmoetten, toen Jim Cummins van de Penny-Creekranch zijn hand opstak.

„Daar gaan ze!" riep hij.

Sandy Payne zag een grijze wolk, die zich dicht bij de rivier in westelijke richting bewoog en waarvan de linkerkant zich met steeds grotere snelheid verplaatste.

Het was hun bedoeling geweest de kudde in de nauwe hoek van het gebergte te drijven, waar ze de buit rustig hadden kunnen verdelen. Op het uitgestrekte grensgebied tussen de ranches en de open vlakte, waarheen de paarden nu vluchtten, zou het de vraag zijn of zij met hun gering aantal mannen de mustangs konden tegenhouden.

De ruiters formeerden zich tot een

grote V, waarvan de benen schuin naar voren wezen; in deze opstelling rukten ze naar de linkerflank van de kudde op.

Zelfs op deze afstand was het te zien, dat de mustangs onrustig werden. Ze aarzelden een ogenblik, zwenkten toen opzij en kwamen recht op de aanstormende ruiters af

De ogen van Sandy Payne schitterden van opwinding. Hij nam zijn lasso van de zadelknop en terwijl hij zijn linkerarm door de teugel liet glijden, hield hij met de andere hand het touw gereed.

De vage gestalten, die hij enkele minuten tevoren uit de verte had gezien, waren nu glanzende bruine wezens geomkeek, zag hij Roy Chicken die met een brede grijns naar hem knipoogde.

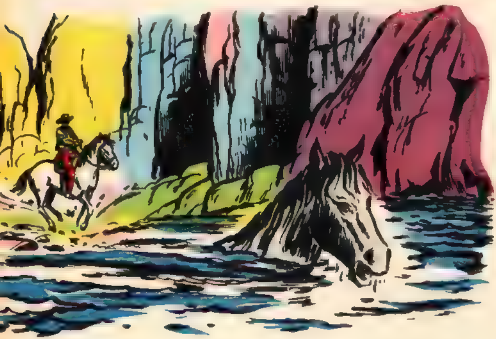
„Die zwarte, hè?" zei hij. „Als we die niet te pakken krijgen, zullen we niet veel mee naar huis nemen."

„Laat hem aan mij over, Roy," zei Sandy. „Ik wil hem zelf pakken, die uitgeslapen rakker."

„Best," zei de voorman. „We houden hem samen in de gaten en jij grijpt hem. Hij is slim, hè, die zwarte!"

Sandy knikte.

„Daar zit ras in, jongen. Kijk die hals maar eens. Ik heb er eens een gehad op de '53, een veulen was het nog, die had net zo iets over zich Hij was nog maar

De merrie was nu bijna op het midden van de rivier gekomen . . .

worden, die de grond deden trillen onder het geweld van hun hoeven.

Toen de cowboys hen tot op vijftig meter waren genaderd, veranderden ze opnieuw van richting en ditmaal gingen ze recht op de rivier af.

De zwarte merrie die de kudde leidde, had zich bliksemsnel omgedraaid en werkte zich nu tussen de andere dieren door om opnieuw de kop te nemen.

Sandy Payne begreep de toeleg van het dier. Eenmaal bij de rivier gekomen, zouden de paarden zich in een brede lijn verspreiden en op die manier zou het overgrote deel van de kudde een goede kans hebben om te ontkomen.

Sandy drukte met zijn knieën tegen de flanken van zijn rijdier en terwijl het paard zich losmaakte uit de voortstormende troep, vuurde hij het met felle kreten aan.

Dicht achter hem klonken de hoefslagen van een andere ruiter en toen hij een half jaar, toen ik hem ving, en het spijt me nog dat ik hem kwijtraakte. Hij beloofde wat, dat beestje."

„Doodgegaan?" informeerde Roy.

Sandy Payne schudde zijn hoofd

„De benen genomen. Op een goeie morgen was het buitenhek open en weg was ie. De jongens hebben me bezworen dat het hek dicht was de vorige avond. Die kleine moet er iets op hebben gevonden, maar wát weet ik nog steeds niet."

„Laten we zien dat wij er nu iets op vinden," zei Roy. Hij boog zich over de nek van de schimmel, die snuivend langs de eerste mustangs van de kudde stoof. Terwijl enkele tientallen meters achter hen de anderen hun vaart minderden en zich gereed hielden om de vluchtende dieren op te vangen, vloog Sandy Payne tussen de dampende paardelijven door naar de zwarte mustang.

Hij had het voordeel dat hij zich geheel op één doel kon concentreren, terwijl het zwarte paard de veiligheid van de hele kudde in het oog moest houden. Maar daar stond tegenover dat de mustang, gewend aan de dagelijkse strijd om het bestaan, een snelheid ontwikkelde waartegen Sandy's paard niet was opgewassen.

Intussen sloot de tang zich steeds nauwer. Links was Roy Chicken, die de zwarte leider van de kudde paarden de pas naar het westen afsneed, en achter Sandy doemden de met lasso's gewapende ruiters op, die een sterke linie tussen de rivier en de vlakte vormden.

Het leek alsof de zwarte mustang begreep welke hinderlaag er voor hem werd gelegd. Telkens weer probeerde hij met snelle schijnbewegingen uit de handen van zijn aanvallers te blijven, maar tenslotte wist Sandy hem zo in het nauw te drijven, dat hij zich op zijn achterbenen omdraaide en briesend in de richting van de heuvels rende.

Sandy Payne gromde van voldoening. Hij stuurde zijn paard nu alleen met zijn knieën en terwijl hij de mustang in een razende galop in de hoek dreef, ging zijn rechterhand langzaam omhoog.

Wat er toen gebeurde, was een verhaal, waarvoor Roy Chicken nog jaren later dankbare toehoorders zou vinden.

De rechterhand van Sandy Payne beschreef een snelle cirkel en een seconde later flitste de lasso als een streep door de lucht.

De lus opende zich, maar op het moment dat hij omlaag flitste, deed de zwarte mustang een bliksemsnelle zijsprong en terwijl Sandy zich schrap zette voor de schok, gierde de lasso om de hals van een reusachtige zwarte hengst, die zich vlak achter de leider van de kudde bevond.

Pas op het moment dat Sandy Payne het touw wilde inpalmen, ontdekte hij wat er gebeurd was.

Hij liet de hengst lopen en terwijl deze zich steigerend een weg door de kudde baande, reed Sandy als een duivel achter de zwarte mustang aan.

Hij sloeg zijn paard met zijn vlakke hand op de flank en schreeuwde hem heftig toe en intussen joeg hij zijn prooi steeds verder in de hoek, waaruit geen ontsnappen mogelijk was.

Nog tien meter was er nu tussen Sandy Payne en de mustang en vlak vóór hen verhief zich de steile keten van de Silver Hills.

Het paard had nu nog twee mogelijkheden. Hij kon zich overgeven aan Sandy Payne of zich te pletter lopen tegen de rotsen.

Op het laatste moment, toen het zand dat hij opwierp in de ogen van zijn achtervolger drong, schuurde de zwarte merrie in een vlugge draai langs de ruiter en plonsde met gestrekte voorbenen in de Magony.

Zo onverwacht was die beweging, dat Sandy Payne nog verscheidene meters doorschoot voor hij kon stoppen. Toen

rukte hij aan de teugel en dwong zijn paard schreeuwend de rivier in.

De vos van Sandy Payne was een goede zwemmer en als de kansen gelijk hadden gestaan, zou hij de zwarte mustang waarschijnlijk hebben ingehaald, maar door het gewicht van de ruiter bleef hij een beetje achter. De merrie was nu bijna op het midden van de rivier gekomen en het was duidelijk dat zijn voorsprong voortdurend groter werd.

Misschien zou Sandy Payne onder andere omstandigheden de achtervolging hebben opgegeven, maar op deze warme augustusochtend was hij door het dolle heen. Hij zette zijn handen op de nek van zijn paard en veerde omhoog. Een seconde lang balanceerde hij op de rug van het zwemmende paard, toen schoot hij in een boog over het dier heen en verdween onder water.

Toen hij bovenkwam, was hij nauwelijks twee meter achter de mustang. Buiten het bereik van de achterbenen blijvend wist hij met krachtige slagen naast het dier te komen.

Terwijl hij zich op de rug van het paard werkte, draaide deze zijn hoofd om en beet met felle tanden naar het been van Payne, maar een forse stoot met de knie weerde deze aanval af.

Sandy Payne sloeg beide armen om de hals van de mustang en duwde die krachtig naar rechts. Tegen zijn wil in draaide het paard mee en een tweede ruk deed hem bijna geheel keren.

Tevergeefs probeerde hij zich uit de knellende greep te bevrijden. Op de oever die hij nu weer dicht genaderd was, draafde de kudde wilde paarden in paniek door elkaar; de mannen die de oorzaak waren van deze verwarring, zaten roerloos te paard en keken in stijgende spanning naar het gevecht tussen de mustang en zijn berijder.

Blijkbaar voelde de zwarte dat hij in het water weinig kansen had. Hij werkte zich op de oever en terwijl Sandy zich met armen en benen aan hem vastklemde, stormde hij recht op de kudde af, waarbij hij Sandy door scherpe bochten en onverwacht steigeren van zijn rug probeerde te werpen.

Plotseling draaide hij zich om en stoof op de rivier af; een ogenblik scheen het alsof hij opnieuw in het water wilde duiken, maar een decimeter van de oever hield hij zijn vaart in en gooide zijn achterlijf steil omhoog.

Sandy Payne schoot naar voren, maar zijn voeten bleven als stalen klemmen onder de buik van het paard en terwijl hij terugveerde op de rug, gaf hij het paard een klap op de neus.

De mustang hinnikte en op hetzelfde moment leek het alsof al zijn spieren verslapten. Nog even draafde hij langs de oever van de Magony, toen liet hij zijn kop hangen en ging stapvoets de vlakte op.

„Je hebt hem, Payne! Je hebt het gewonnen!" juichte Roy Chicken. Hij draafde naar Sandy toe en sloeg hem kletsend op de schouder.

„Bravo, Sandy!" riep Slater. „Nou is het onze beurt."

Hij ging in galop op de kudde af en terwijl hij zijn lasso om de nek van een jonge merrie snoerde, zochten ook de anderen hun buit.

Sandy Payne reed naar zijn paard, dat een eind verderop aan een struik stond te knabbelen.

„Je gemak ervan genomen, hè," zei hij. „En de baas maar laten vechten. Dat staat je mooi, Lizzy."

Hij haalde een koord uit zijn zadeltas en knoopte het om de hals van de mustang, die hem met trillende neusvleugels liet begaan.

„Een gek gevoel, hè, zo'n das om je nek," zei Sandy. „Je hebt je huid anders duur verkocht, oudje. Ik denk dat wij het best zullen vinden samen."

Hij krabbelde de zwarte mustang tussen de oren en zocht in zijn zak naar een klontje.

„Ik denk dat ik je Rosy zal noemen," zei hij. „Ik heb een dame gekend, die ook zo heette, en die had net zoveel pit als jij. Misschien nog wel meer, als ik me goed herinner. Ja, ik noem je Rosy. Dat lijkt me een goed idee."

Hij sprong op de grond en keek met bewonderende blikken naar zijn aanwinst.

„Wat een paard, hè, Roy? Heb je ooit zo'n paard gezien in je leven?"

Roy Chicken schudde zijn hoofd.

„Zo een vind je er in heel Nevada niet," beaamde hij. „Heb je gezien hoe prachtig hij op de benen staat en. . . Hè! heeft ie een litteken?"

„Waar?" vroeg Sandy.

„Daar," zei Roy, „op de binnenkant van het rechtervoorbeen. Het lijkt wel..."

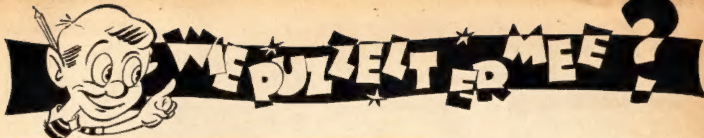
Roy Chicken greep zich aan zijn paard vast en begon brullend te lachen. „Drieënvijftig! Hou me vast! Hij heeft het brandmerk van je eigen ranch!"

„Wel alle . . .! alle . . .!" Sandy Payne hijgde naar adem.

„O!" gilde Roy. „Zijn eigen veulen heeft ie gevangen. Z'n eigen kleine zwarte veulentje!"

„Hou je kop!" zei Sandy Payne. Hij sprong op de zwarte mustang en wees dreigend in de verte.

„Die kant op!" zei hij grommend, „en als je ooit nog het lef hebt om hem te smeren, dan zul je wat beleven!"

Spreekwoordpuzzel

Om het spreekwoord te kunnen lezen, dat in deze cirkel geschreven staat, moet je gewoon maar ergens beginnen en dan steeds een letter overslaan, in dezelfde richting als de wijzers van de klok.

Misschien ben je dan wel midden in het spreekwoord begonnen, of zelfs midden in een woord, maar als je de letters even achter elkaar opschrijft, zie je gauw genoeg, hoe het spreekwoord loopt.

Woorden breien

Je kunt van het ene woord een ander maken door telkens één letter door een andere te vervangen, maar zó dat er steeds een goed woord gevormd wordt. Op deze manier: OLM — MOP — MEP— IEP. Je hebt OLM dan veranderd in IEP en de woorden als het ware aan elkaar gebreid. De vraag is nu om KOUD te veranderen in WARM. De letters mogen, zoals je wel gezien hebt, van plaats verwisselen. Het is natuurlijk de kunst zo weinig mogelijk tussenwoorden te gebruiken. Het kan in dit geval met drie tussenwoorden, maar dat is lang niet gemakkelijk!

Sjors geeft voetballes

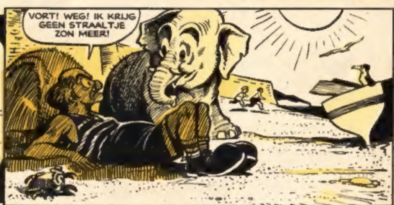

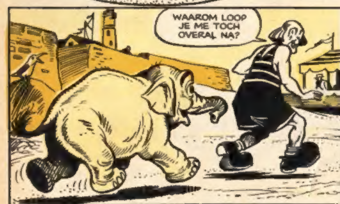
COCO DE CLOWN

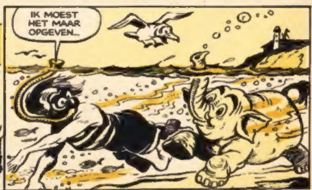

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.